

Tuto mezeru bylo potřeba doplnit hned, jakmile se na ni přišlo; jenže co jiného můžeme použít kromě tvaru formujícího myšlenku, když ne samotné jádro myšlenky? Mimo pravopisu, který se zabývá tvarem slova, není to právě styl, který o věci pojednává?

Larousse byl v tomto ohledu subverzní reformátor a jeho iniciativa se musela v té době často zdát školním inspektorům stejně skandální jako dnešním lidem školní osnovy z devadesátých let minulého století. Jeho metoda ve skutečnosti spočívá v tom, že to nejdůležitější v pedagogickém systému není obecná norma, jejíž pravopisná pravidla hojně kodifikují označení, nýbrž, explicitně a dobrovolně, výrazy, které pro Larousse představuje styl. Zkrátka, proti diktátu, karikatuře se sklony k imitaci, se staví kompozice, cvičení podporující inovaci, již je nemožné úspěšně provést bez dobré znalosti slovní zásoby, potažmo pravopisu. Kompozice, to je škola jazyka, a vyučovaný jazyk se nazývá „styl“.